

श्री जैन धर्म प्रकाशः

JAINA DHARMA PRAKASHA.

पु. १३ मुं संवत्. १८५३ना अशा॥३ सु० १५ अंक ४ था.

मालिनी

मनसि वचसि काये, पुण्य पीयूषपूर्णा, ।
स्त्रिभुवनमुपकार श्रेणिभिः मिणयंतः ॥
परगुणपरमाणून्, पर्वती कृत्य नित्यं ।
निज हृदि विकसंतः संति संतः कियंत ॥१॥

प्रगट कर्ता.

जैन धर्म प्रसारक सभा.
भावनगर.

श० १८११

स० १८५३

अमदावाद—“जिज्ञासा वर्तमाना पुस्तक श्रीमती ग. प्रेस.” मां
ननुशास्य दत्तनयनं गारुडगीयाओ छापी प्रसिद्ध कथु
मुदय वर्तमाना ३१) पाण्डेय ननु आना
पुस्तक अंक ३०३ना वे आना.

અનુક્રમણિકા.

વિષય	પૃષ્ઠ.
૧ ક્યાનનો મહિમા. (પદ)	૧૯
૨ મહાયા કૃષ્ણ કથા.	૫૦
૩ વિવેક શુ સમજાવે છે ?	૫૫
૪ જ્ઞાન જીવ શિક્ષા શતક.	૬૦
૫ મહારાણી વિદ્યારિયાની કાચમંડ બુચીલી.	૬૧
૬ નિતિવાક્યામૃત.	૬૨

ગોપાનીયું રખાતું મુકીને આશાતના કરવી નહીં.

આલોકોને ભેટ.

મુનિરાજ શ્રીવૃદ્ધિચંદ્રજી જન્મ ચરિત્ર.

ગયા વર્ષની ભેટ તરીકે નિર્માણ કરેલું આ અરિત હજુ તૈયાર થાય છે. છપાઈ બહાર પડેલા લવાજમ મોકલવાના સર્વે આલોકોને તરતજ રવાના કરશું માટે લવાજમ ના મોકલ્યું હોય તેમણે તરતજ મોકલાવવું ભેટના પોરટેજ માટે અરજી આપી વધારે મોકલવો. ત ની.

શ્રીનિપઠિ શલાકા પુરૂષ ચરિત્ર.

વર્ષ ૩ નું

આ વર્ષમાં ત્રીજા ને ગોપાનીય પત્રોનાં જાણનાંર મુખ્ય આ-વશે. અરિતો ૩૦ મહા પુરૂષોનાં આપનાં. તેમાં પદ્મોદય કાવ્યાની અંદે બહાર પડેલા છે, જીજ્ઞા પુણ વાચનાં બહાર પાડવામાં આવેલો. આ અરિતની રસીકતા ને કિપોગીકાનું વર્ણનનું પદલેખ નહીં. બે વર્ષના બે પુસ્તકોથી અને આ વર્ષના પદેલા અકથો આલોકોનાં દિલનું રંજન થયેલું છે કારણ કે કર્તા પુરૂષ કળીકાળ સંજો છે.

આ વર્ષનું લવાજમ પોરટેજ સાથે રૂ.૫૦ લવાજમનાંર વાન જાનાં રૂ.૧૧

૫૦

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

જોખાધિ આધિને જગજીવને વિદ્યારે બલકરી;
 વિદ્યારે વેગેથી વિપ્રમય જગજીવન સુખને,
 ધરે ધ્યાતા ધ્યાને પરમ સુખથી શાંત રહેને. ૪
 ધરી એવા ધ્યાનો બહુવ્રત તર્યા આ ધારણીમાં,
 વિચારી તત્ત્વને પરમપદ પામ્યા ક્ષણિમાં;
 સદા મેઘાનંદે નિત્યવર ધરે ધ્યાન ગાળેને,
 ધરે ધ્યાતા ધ્યાને પરમ સુખથી શાંત રહેને. ૫

ન. દા. શાસ્ત્રી.

સકષાય કુટુંબ કથા.

અનુસંધાન પૃષ્ઠ ૩૮ થી.

બંને વહુના પ્રપંચમાં બોળવામાં મળેલી અભિશિખાએ બંને વહુને બોલાવીને પોતાના પતિએ આપેલ અને ગુપ્ત સ્થાનકે રાખેલ દ્રવ્ય બતાવ્યું. તે સાથે કહ્યું કે “આ દ્રવ્ય હું મરી જાઉં ત્યારપછી તમારે લઈ લેવું અને સરખે ભાગે વેંચી લેવું. શિલાનો ભાગ પાડે તો નહીં.” બંને વહુએ બોલી કે—“હું માતાજી! તમે ગિરજા ગાઓ. આ દ્રવ્ય લઈને અમારે શું કરવું છે? અમારા તો પૂર્ણ ભાગ્ય કે આપની શેષા કરવાનો વ્યગ્રને વ્યસર મળ્યો.” આ પ્રમાણે તે બંનેએ નિરુપદતા દંભ પ્રગટ કર્યો. પ્રેતદંભ, શ્રુતદંભ, રતાતકદંભ અને સમાધિ દંભ વિગેરે દંભ અનેક પ્રકારના છે પરંતુ એ સર્વે દંભ નિરુપદતા દંભને શોભે ભાગે પાગ ચાપ એમ નથી. નિરુપદતા દંભ પરંને જીવનમાં બહુજાળ બાંધવાનું છે. પ્રદિવાન મનુષ્ય પાગ નિરુપદપણાનું ડાળ ધાલનારાના કુંદમાં કસાર્ધ બન્ય છે.

બંને વહુએ સાચું બોળીને બોળેલા દ્રવ્યનું સ્થાનક જાણ્યું એટલે એક દિવસ સાસુથી જાની રીતે રાત્રીને વખતે તે દ્રવ્ય કાઢી લીધું. અને બીજા જગ્યાએ ગોપવી દીધું. આ પ્રમાણે પોતાની ધારેલી ધારણામાં બંને પૂતાર્ય થઈ એટલે દિવસના પાછલા પહેરની છાયા નેમ ધટતી બન્ય.

૧ પ્રતીપણાનો દંભ, ગાનીપણાનો દંભ, પતીપણાનો દંભ અને દાંનિકપણે સમાધિ ચણીને ભેસવું તે સમાધિ દંભ એ સર્વે તે તે વસ્તુને અગાધ છતાં સદ્બનાપણાનું ડાળ પાડનારનાં સમજવા.

સકપાય કુટુંબ કથા.

૫૨.

તેમ પતિમાતા તરફની ભક્તિ દિનપર દિન ઘટવા માંડી. અગ્નિશિખા પણ વિચક્ષણ હતી એટલે પ્રથમનો આદર અને હાલમાં થતો અનાદર ને-
 ઇને ચિત્તમાં ચગતકાર પાગી. વિચાર્યું કે આમ થવાનું કાંઇ કારણ હોવું ને-
 ઇએ. કારણ પોતે જતાવેલા દ્રવ્ય સંબંધમાં હશે એમ કલ્પના થઇ, તરત-
 ને પૂર્વોક્ત નિમિત્ત સ્થાનક બેસું, એટલે નિધાન દૃષ્ટિએ પડ્યું નહીં. તેથી
 બન્યું કે મેં આ સ્થાનક મેં વડુઓ વિનાય જીવન કોમને જતાવેલું નથી
 તેથી તેઓએ એ નિધાન હરણ કર્યું હતું જાણ છે. પછી અગ્નિશિખાએ
 જાને વડુઓને બોલાવી અને ચિત્કાર પૂર્વક કહ્યું કે “તમે જાનેને મારા વિ-
 શ્વાસનો ધાત કરીને મારું જતાવેલું દ્રવ્ય કાઢી લીધું છે પણ તમને આમ
 કરવું ઘરીત નહોતું, હું તમને આવી કોઈક સ્વભાવવાળી બાબતી નહોતી.”
 જાને વડુઓ તો બાળે આશ્ચર્ય પાગી હોય તેમ આ દૃષ્ટીએ સંબળીને ચ-
 ક્રીત થઇ ગઈ અને આંખમાં આંસુ લાવીને રેલા લાગી કે-“માતાહ! આ
 શું બોલો છો! અમે મન વચન કાયદી એવું અકાર્ય કર્યું નથી. આ કાર્ય
 ને અમે કર્યું હોય તો અમને દેવચૂરને તેમજ સર્વ તીર્થમાં કુદૃષ્ટ તીર્થસ્થ
 આપને પણ લાય છે. કૃપાવાન મનુષ્યોની અમે તેવા મોટા કાર્યમાં પણ સો-
 ગતવડે શુદ્ધિ થાય છે. કેમકે કુલીન મનુષ્યો પ્રાણતિ પાળુ મોટા સોગત
 ખાતા નથી. વળી હું સાચુહ! જે તમને અમારી આવા સોગત ખાધથી
 ખાતી થતી ન હોય તો તમે જે કહે તે દિવ્ય કરવા માટે પણ અમે તૈ-
 યાર છીએ, કેમકે અમારા માતા પિતાઓએ બાલ્યવયથી અમને તમારા બો-
 લામાં સોંપેલી છે તો અમારે તો પિતા, માતા, બાપુ, સુર અને સાસુ સર્વે
 તમેજ છે. આ પ્રમાણે છતાં અમે નિર્દોષની કિયર જે તમે દોષનું આરોપ-
 ણ કરશો તો પછી અમારે તો શરણથીજ બચ જિવન ચલાવેવું થશે.”
 આ પ્રમાણેના તેમના નિર્દોષપણું સ્વતંત્રનારા વચનો સાંભળ્યા છતાં પણ
 તેમના દંડિનાદિવંડ તેમજેજ દ્રવ્ય લીધું છે એવો મનમાં નિશ્ચય કરીને તે
 કલુપિત આશયવાળાઓની સાથે વાદ વિવાદમાં ન પડતાં અગ્નિશિખાએ
 મૌન ધારણ કર્યું.

હવે અહીંયાં ૩૬૬૬૬૬ પિતાની અંતારસ્થાએ પૂરવ્ય કાર્યમાં બચ કરવા
 માટે જે દ્રવ્ય પોતાની અંતિ જતાવીને ભૂમિમાં દાટેલું છે અને જે વખત-
 ની પાતવિત બિંતને અંતરે રહેલા કુડંગ નામના પુત્રે સાંભળેલી છે તે
 તેણે સાગર નામના પોતાના બાઈને કહી સંજગતી અને આશ્વકર્ષને મોર

૫૨

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

જેમ મળી જાય તેમ કપડીને લોલી અને એક દિવાળા થઈ ગયા. પછી વિચાર કર્યો કે કોઈપણ સુકિતવડે પિતાને બોળવીને તેમણે દાટકું દ્રવ્ય આપણે કાઢી જવું. એકદા આવસર પામીને અને બાઈઓ પિતા પ્રત્યે કપટ-સુકત ચિન્નવડે કહેવા લાગ્યા કે “હે પિતાજી ! આપને અમે ત્રણ પુત્રો થયા અને આપે અમને ઉછેરીને મોટા કર્યા પરંતુ ત્રણમાંથી એકે જાગ્યાએ આપની જહાવરથા થયા છતાં ત્રણ આપની સુશ્રૂતા કરી નહીં. તેથી ‘જલ્દી ભરનો પસોજો ભુખે મરે’ એ કહેવત સાચી થઈ. પરંતુ તમે તો અમને પુણ્યોદયવડે આપની શેવા કરવાની મહિમા કિત્તવ મમ છે તેથી અમે પિતાજી જંગમ તીર્થની સેવના કરીને અમારા જન્મને સંપૂર્ણ કરશું.”

આ પ્રમાણે કહીને પહેલે દિવસે મહા કપડી કુડંગે પોતાને હાથે સ્નાન બોજનાદિકવડે પિતાની ભક્તિ કરી અને તેમનું દિલ પ્રસન્ન કર્યું. બીજે દિવસે સાગરે પણ અનેક પ્રકારના મિષ્ટ અશન પાનાદિવડે સ્નેહાલાપ પૂર્વક પિતાની ભક્તિ કરી. આ પ્રમાણે એકાંતરે ભક્તિ કરીને કેટલેક દિવસે રૂદ્રદેવને અલંત પ્રસન્ન કર્યા અને તેમની ભક્તિ રૂદ્રદેવને તદન નિષ્કપટપણાની લાગી. તેથી તે વિચારવા લાગ્યો કે—“પ્રાંત સમયે પુણ્યકાર્યમાં વ્યય કરવા માટે મેં જે દ્રવ્ય ગુપ્ત સ્થાને સ્થાપન કર્યું છે તે દ્રવ્યનો વિખેલ કરવા માટે સુસ્થાનની વિચારણા કરતાં સર્વમાં પ્રાધાન્ય સુસ્થાન તો માતાપિતા પ્રત્યે ભક્તિવંત પુત્રો જાણાય છે. અને તેવા પુત્રો તો આ કુડંગ ને સાગર છે. માટે ગોપનેલા દ્રવ્યનું સ્થાનક તેઓને બતાવું” તેથી એ દ્રવ્યનો પુણ્ય કાર્યમાં વ્યય પણ થયો ગણાશે અને તપ્તીહું એ પુત્રોની ભક્તિનો અનુભવી પણ થમશ.” આ પ્રમાણે વિચારીને અને પુત્રોને બતાવી પૂત્રોકત દ્રવ્યનું સ્થાનક બતાવ્યું અને કહ્યું કે મારા મરણ પછી આ જે હમર દ્રવ્ય લઈને તમારે અને એ તરફથી લેવું. કુડંગ તો જન્મથીજ દુર્લભીત હોવાને લીધે મને અનિષ્ટ છે માટે તમારે આ દ્રવ્યમાંથી તેને બીજા લક્ષ્ય ભાગ આપવો નહીં.

પુત્રો બોલ્યા—હે તાત ! તમે ત્રણ કાળ પર્યંત જીવો. અમારે તો આપની ભક્તિની જરૂર છે; એ દ્રવ્યનું શું કામ છે? તમે તો નિરંતર અમારા મરતક ઉપર છતાં જીવ અને આપનિષ્ઠ તાપના મરણ કરનારા હો, ક્યાં છે કે—

સકપાય કુટુંબ કપાલ

૫૩

યત્ર સત્રાપિ મુલભં, ધનં લાભોદયે તૃણાં ॥

દિતાન્વેષી પુનસ્તાતઃ પત્તનેપિ ન લઘ્યતે ॥૧॥

“ લાભનો ઉપયોગ થયે અને મનુષ્યોને દ્રવ્ય પ્રાપ્ત થવું તે તો જ્યાં ત્યારે સુસજ્જ છે; પરંતુ દિલ્લોઝર કમ્બલારા એવા પિતા આપ્યા નગરમાં પામું મળી શકના નથી. ”

આ પ્રમાણે કપટ વગમોત્તરે સારલ ચિત્તવાળા પિતાનું મારવંત કહ્યું, પિતાએ પામું જાને પુત્રને ખરેખર ભક્તિમાં તત્પર અને દ્રવ્યમાં નિષ્પ્રીદ્ધી બનવા. પછી સત્ત્વને વળતે જાને જાણુએ ગુપ્તગુપ્ત રીતે તે દ્રવ્ય કાઢી કીધું અને બીજી જગ્યાએ ગુપ્તપણે સ્થાપન કર્યું. સાર પછીથી તેમનો પિતાપ્રત્યેનો વિનયોપચાર ખડિત થયા લાગ્યો, કારણ કે “ પતંગના રંગની જેમ ફરિંગ સ્નેહ ધણી વખત ટકતો નથી. ” જ્યારે પુત્ર તરફથી વિનય ભક્તિ અંધ ચતા જાણુએ ત્યારે ‘મુદિતાન રૂદ્રદેવના મનમાં પણ શંકા ઉત્પન્ન થઈ એટલે તેણે એકાંતે પુત્રને બતાવેલું નિધિસ્થાન બોર્ણું. તો પુત્ર પિતાની સ્ત્રીની જેવું દ્રવ્ય વિતાનું શ્યમ સ્થાનક દષ્ટિએ પડ્યું. તે વખતે શીકાષી ભ્રષ્ટ થયેલા બિલાડાની જેમ તે દૃશ્યમાં બહુજ વિલમ્બો થઈ ગયો. બે પુત્રો સિવાય બીજું કોઈ આ નિધિસ્થાન જાણુતું નથી તેથી જરૂર આમાંથી તેઓએજ નિધાન હરાયુ કર્યું જાણાય છે. આમ વિચારીને રૂદ્રદેવે તે જાનેને બોલાવીને કહ્યું કે હે પુત્રો! અહીંયાંથી દ્રવ્ય કયાં ગયું? પુત્રો જાણે આશ્ચર્ય પામ્યા હોય એમ ચક્તિ થયા ચતા બોલ્યા. “પિતાજી! અમે જો તાવમાં કંઈ જાણુતા નથી. જે જાણુતા હોય તો તમારા પગે હાથ છે. વળી જે તમે કહેલો તપાવેલી કાઢી ઉપાડવા તમારે છીએ આમ છતાં પામું જે તમને આમરી પ્રતિત આવતી નજ હોય તો તેમાં આમારો દુષ્કર્મનોજ આધાર છે. જ્યારે તમને આમારો વિશ્વાસ નહીં આવે ત્યારે પછી બીજા તો આમારો વિશ્વાસ કેમજ કરશે? કારણ કે જે પોતાના ઘરમાં હલકો છે તેને બહાર તો કોઈ ગણતીમાં પણ લેખવતું નથી. ” આ પ્રમાણેની કુઠિલતા ખરેલી અનેક પ્રકારની સુક્તિ પ્રયુક્તિવડે તેઓએ પોતાના પિતાનું બોલવું બંધ કરી દીધું પરંતુ અભિવરે તપાવમાન થયેલી ઇષ્ટિકા (મંટ) ની જેમ કોપવડે મનસ્વિમાન થયેલા રૂદ્રદેવના ચિત્તમાં શાંતિ વળી નહીં. તેમ તેઓનો જાણે પામું પડ્યો નહીં. એ દિવસથી માંડીને તેણે સર્વની સાથે સ્નેહાલાપ કરતો તજ દિપા.

આ પ્રમાણે કપાય કટાપિત ચિને રહેતા થકા કેટલોદ માત્ર અનિદ્રાએ

૫૪

શ્રી ઝંઘમં પ્રકાશ

એકદા શેઠાણીએ પોતાનું દ્રવ્ય ગયાની વાત જોયને કરી. શેઠને તો એ વાત સાંભળતાં અગ્નિમાં ઘૂત હોમ્યા જેવું થયું. ક્રોધાગ્નિ ગમણા સળગ્યો. વહુઓ ની ઉપર તીરસ્કાર છુટ્યો. પરંતુ તેઓને તો કાંઈ કહી શકે એવું નહોતું એ ટલે અગ્નિશિખા ઉપર તે દ્રવ્યનો ઉતારો કરીને બોલ્યો કે-“હે પાપીયે તેં એ વાત તારી વહુઓને શાગણે કરી?” અગ્નિશિખા ક્રોધી પશુમાં તેનાથી કાંઈ ઉતરે એવી નહોતી એટલે તે આનું વચન સદન કેમ કરે તેથી તરતજ તે બોલી કે-“તમે પોતાનો દોષ બેના નથી અને મને પાપી કહો છો પણ પાપીમાં શિરોગણીનો તમે છો. તમે પુત્રોને પાલ કરીને દ્રવ્ય શુભાચ્યું તે તો સંભારતાજ નથી.”

આ વચન સાંભળીને રૂદ્રદેવ વળી વધારે ક્રોધ્યો. અને બોલ્યો કે “પાપીયે ! તું કુલાંગનાજ નથી. કેમકે પતિ સામું બોલે એ કુલાંગના કહેવાજ નહીં.” આ વચન સાંભળાથી દંડવડે દયાસ્વાથી ક્રોધ પામેલી સમ્પણના જેવી અગ્નિશિખા ક્રોધવડે લાલ નેત્ર કરીને બોલી કે-“જ્ઞાત્રી મેં તમારો હોથ પકડ્યો છે ત્વાસ્તીજ માફ કુળવાનપણું નાટ થયેલું છે” આ પ્રમાણે પરસ્પર ઉક્તિ પ્રયુક્તિ થવાથી અને જાને ક્રોધીમાં ગમણી હોવાથી ક્રોધ વધતો ગયો. પરિણામે અત્યંત ક્રોધાપમાન થયેલા રૂદ્રદેવે એક દડવડે અગ્નિશિખાના મસ્તક ઉપર સોત પ્રદાર કર્યો. બલિતચતના બોગથી મર્મસ્થાનકે લાગેલા તે એક પ્રદાર માત્રથી-બાળે રૂદ્રદેવના બાજથી હોથ તેમ અગ્નિશિખાએ પ્રાણ તજી દીધા. અને મહારૂદ્ર આનંદે ગરબુ પાપીને તેજ વરમાં રક્ત નેત્રવાળી ઉમ પિપાળી અને ટૂંબરૂદેવવાળી સર્પીણી થઈ.

બુઝો અત્યંત ક્રોધના કળા ! ક્ષોણનું પરિણામ આનુંજ આવે છે. રૂદ્રદેવને કપાયનું કળ આ બચમાં તો જંગલમાં સરી દટા કરનાર તરીકેનો દૃષ્ટિ પ્રાપ્ત થયો તે શબ્દ અને પદ્ધતિને માટે નર્ક ખતીમાં જતા બોચ અથબકર્મનો પ્રતિભાવ થવારૂપ કળ થયું. અગ્નિશિખાને પણ ક્રોધના કળમાં ગબુજાણું શુભાચ્યું અને તીર્થે ગતિ મેળવી. આમ પ્રત્યક્ષ જ્ઞાત્રીના ક્રોધના કળને પણ હૃદયમાં આગબળી પાળી ક્રોધ કહે છે તેની મુજબનું શું બળેન કરવું?

અમુક.

વિવેક શું સમજાવે છે ?

૫૫૭

વિવેક શું સમજાવે છે ?

આ સંસારમાં પરિભ્રમણ કરાવનાર મોહનું સ્વરૂપ પૂર્વે બતાવ્યું છે. મોહનું મુખ્ય કાર્ય પુદ્ગળિક-પરવસ્તુમાં પોતાપણનો મિથ્યાભાસ કરાવવો છે. એવા માની લીધેલા પોતાપણનો લીધે પ્રાણી, આ જગમાં તેના સંયોગ વિયોગાદિ પ્રસંગે અનેક પ્રકારના પાપ કર્મો બાંધે છે અને તે પાપ કર્મો ઉદયમાં આવે છે ત્યારે પરબવમાં પણ અનેક પ્રકારની વ્યથા ભોગવે છે. મોહ ઉત્પન્ન કરેલી ખોટી સમજણની સાથે વિવેક ઊપજાવેલી સત્ય સમજણને પ્રાણીના આશ્રમાં આવે તો મોહના પ્રતિબંધથી જુટકારે થઈ શકે તેમ છે તેથી મોહજનિત કર્મમાં વિવેક શું સમજાવે છે ? તે આ નીચે સંક્ષેપમાં પ્રદર્શિત કર્યું છે.

અજ્ઞાન, મોહ અને રાગ દેખાદિથી દોષવાન દુરેવમાં દેવપણું વિવેક માનવા દેતો નથી. તે સમજાવે છે કે-જે દેવ વિપ્રયાશક્ત વિનવાળા દોષ, જેને દુસ્મનો ઉપર દોષ વર્તેલો દોષ અને જે અન્ય-પોતાથી અપીડેલો અપ, માળાદિવડે કરતા દોષ તેનામાં દેવપણું સંભવે નહીં. ત્યાંમુખી દોષનો સર્વથા ક્ષય થાય નહીં-ત્યાંમુખી સદ્ગુણજ દોષનો સંભવ દોષ ત્યાંમુખી દેવપણું પ્રાપ્ત થાય નહીં. કોઈ પ્રકારના અમત્કારદિવડે અજ્ઞાનીએ મોહ પામી વ્યથા છે પરંતુ, જાની તો તેના અમત્કાર જેમને બીજકુલ આશ્રય પામતા નથી; તે તે સર્વ-જનોર વિવેકની પ્રવળતાવડે દેવપણું માન્ય કરે છે.

વિપ્ર કપાલમાં નિગમ્ન, કામિનીના લોહુપી, હૃદય સખમાં આસક્ત અજ્ઞાન કાંટના કરનારા, જીવ સ્વરૂપને નહીં જાણુસાથી કંદમણાદિ અનંત જીવ સુખ પદાર્થના બાકાદ રાહીબોજનના અત્યાગી, પોતે સ્ત્રી વગ્યાદિ પરિચયના ખારક જનાં શિષ્યવર્ગને શ્રદ્ધાવારી રહેવાનો અર્થો દ્રવ્ય તજી દેવાનો ઉપદેશ કરનારા, અનેક પ્રકારના આરબધાર્થમાં તત્પર અને પુદ્ગળીક તત્ત્વના મોહના અરુનામ ખારકમાં યુરુપણું દેવવત નહીં એમ વિવેક સમજાવે છે અને તે સાથે કેમ યુગુતાનમાં યુરુપણુનો સંભવ છે તે પણ વિવેક સમજાવે છે.

જે મર્મમાં રૂપ અચ્ચવનું, પુન્ય પાપનું, અને કર્મોદિનું સ્વરૂપ વારક ન હોય અને જે મર્મ નિરુત્તિ પરાણ, શાંતરસ પ્રાપ્તાન ન હોય તેમાં સત્ય કર્મપણું હોઈ શકે નહીં એમ વિવેક પ્રાણીને સમજાવે છે. તે સાથે સત્ય મર્મના આકર્ષણ વિવેક યશાયર સમજાવી દે છે.

૫૬

આ જીવનક્રમ પ્રકાશ.

વિવેકની પ્રખળતાવડે ઊપર પ્રમાણે દેવ, ગુરુ, ધર્મની સમજણ પ્રાપ્ત થવાથી ઇલ્લાહીક સુખ સંપત્તિ વિગેરેની પ્રાપ્તિ માટે અન્ય દેવદેવીઓની માનતા કરવાની ઇચ્છા પ્રવર્તી નથી. કારણકે પૂર્વપાઈત કર્મના યોગ પ્રમાણે સ્ત્રી પુત્ર દ્રવ્યાદિકની પ્રાપ્તિ થાય છે. તેમાં અન્ય દેવદેવીની માનતા વિગેરે કરીને મિથ્યાત્વ સેવનની કાંઈપણ જરૂર નથી. એવો માવકે કટના દ્રોણે એમ વિવેક સમજાવે છે સત્ય-દોષ સંવિત દેવની માનતા વિગેરે પણ અકર્તવ્ય છે એમ વિવેક સમજાવે છે. કારણ કે મોક્ષ પ્રાપ્તિ કરી આપવાને સમર્થ એવા દેવની પુદ્ગળીક સુખ પ્રાપ્તિ માટે માનતા માનની એ દેવના અધીત છે એમ વિવેક બુદ્ધિવડે સમજી શકાય છે.

અનેક પ્રકારના દોષવાળા જ્ઞતિઓ, ભુવાઓ, ફકીરો, બાવાઓ અને જોગીઓ વિગેરેની પાસે જન્મને દોષ ધાગા કરાવતા, જાણ નાંખાવતા અને બીજા પ્રયોગો કરાવવાની વિવેકી મનુષ્યને ઇચ્છાજન થતી નથી. કારણ કે જેઓ પોતે અનેક પ્રકારના પાપ કાર્યમાં નિમગ્ન છે, સંસારમાં મોહવાળા છે, દ્રવ્યના લાલચુ છે. સ્ત્રી સંગને ઇચ્છનારા છે, વ્યસનમાં ચક્રવૃત્ત છે અને ફેગટનું ગુરૂપણું ધારણ કરનારા છે અથવા શક્તિ વિના માટી માટી વાળો કરીને જોળા મનુષ્યોને જોળવાનારા છે તેમનાથી કાર્ય સિદ્ધિ થવાની ઇચ્છા કરવી તે અશક્ય છે એમ વિવેકી પ્રાણીના સમજવામાં આવી જાય છે.

અન્ય ધર્મ શાસ્ત્રોમાં ત્યાગ વૈરાગ્યાદિની અથવા નીતિ કે પ્રમાણિકપણા વિગેરેની વાતો કરેલી હોય તેટલા ઉપરથી સર્વ ધર્મો સરખા છે અથવા સ્ત્રીમાં સર્વ ધર્મમાં એકજ વાત કહેલી હોય છે એવો મોહ, વિવેકવાનને થતો નથી તે તો દરેક ધર્મમાં આત્માનું સ્વરૂપ, સુકિતનું સ્વરૂપ, તેમજ પુદ્ગળાદિનું સ્વરૂપ શું કશું છે તેજ પારીક દૃષ્ટિવડે જુઓ છે. અન્ય શાસ્ત્રોમાં બતાવેલી સુકિતને તો એવા વિવેકી મનુષ્ય ઇચ્છતા પણ નથી કેમકે જે સુકિત પામ્યા પછી પાછું સંસારમાં આવવું પડે અને પુનર્જન્મ સંજ્ઞાનું પડે તેવી સુકિતને કોણ સજ ઇચ્છે? આવા અનેક કારણોથી સર્વ ધર્મ શાસ્ત્રો સરખા કહેવા રૂપ અનર્થાભિપ્રાયીક મિથ્યાત્વની અસર વિવેકના અભાવી નાશ પામે છે અને શુદ્ધ આત્મ સ્વરૂપ, કર્મ સ્વરૂપ, મોક્ષ સ્વરૂપ, પુદ્ગળ સ્વરૂપ અને મોક્ષ પ્રાપ્તિના કારણો પરસ્પર અવિરોધીપણે જે ધર્મના શાસ્ત્રોમાં કથન કરેલા હોય તેવા ધર્મનેજ ધર્મ તરીકે માન્ય કરે છે બીજા બધી રીતે આપ્ત પુરૂષના કહેલા જે ધર્મના શાસ્ત્રો લાગના હોય તેમાંની

વિવેક શું સમગ્રતા છે ?

૫૭

કોઈ હકીકત આધુનિક દોષાવગાં ગણતી આવતી ને લાગે અથવા કેન્દ્ર નિર્ણય તે તેમાં સારવના કરના કરનારાઓની બુદ્ધ ન સમગ્રતામાં પોતાની દૃષ્ટિની પોતાના જ્ઞાનની-પોતાની સમગ્ર સ્થિતિની ભુલ, ઓછાપણું અથવા મહત્ત્વ મિત્રે વાજવના વચનમાં આવે છે કેમકે તેઓ તે નિરંતર શુભ ચંદ્ર કરવાની તેમજ સાર સંશોધન કરવાની ભુક્ષિવાળાનું હોય છે.

વિવેકનું પૂર્વોક્ત કાર્ય પ્રાણીને બાહ્યર ક્ષિતકારક છે. કારણ કે આનંદકાળ પર્યંત સંસારમાં પરિભ્રમણ કરાવનાર મિથ્યાત્વનો નાશ વિવેક બુદ્ધિની પ્રબળતાવડે-શુદ્ધ દેવગુણ ધર્મને ઓળખવાથી; તેમાં શ્રદ્ધા કરવાથી અને કહેવાંદિને સમગ્ર પરંક તથા દેવાથીજ થાય છે જેથી પ્રાણી પરિમિત કાળમાં સંસારવાસનો અંત કરે છે.

કોઈ ઉપર આક્રોશ કરતાં-ક્રીણ વચન કહેતાં અથવા પરિનાય, ઉપનવતાં વિવેક અટકાવે છે. અને કોઈ પ્રાણીના સર્વ શુભને બરમ કરી નાખનાર પ્રબળ અગ્નિરૂપ હોવાથી તેને ઉપશમરૂપ જળાવડે શાંત કરવાનું વિવેક શિખવે છે. કોઈપણ માનુસ કહીન વચનો કહેવાથી અથવા તેની ઉપર આક્રોશ કરવાથી સમગ્રત્વ નથી પરંતુ નષ્ટતાવડે તેની બૂલ ક્ષમા કરાવાથી અને બૂલ સુધરવાનો ઉપાય સમગ્રવચાથી સમજી શકે છે. પોતાને દ્રવ્ય, શ્રુત, તપ, અળ અથવા ઔષધીદિકની ગમે તેટલી વિશેષ પ્રાપ્તિ મળે હોય તેપણુ વિવેક દૃષ્ટિવડે તે તે બાળતોમાં પોતાથી અધિક અનેક મહાત્માઓને તેમજ અનેક અલકથોને જ્ઞેષ્ઠને વિવેકી પ્રાણી મદ કે અભિમાન કરતા નથી પણ પૂર્વ પુરૂષો કરતાં પોતાની લઘુતાની બાવના નિરંતર કપા કરે છે. વિવેકી મનુષ્યો કોઈને હમવાની મજબૂર પણ કરના નથી; કારણ કે કોઈને હમવાથી પોતાનો આત્માજી શુભ પ્રાપ્તિમાં ઠગાય છે એમ તેઓ સમજી શકે છે. વળી માયા, મિથ્યાત્વને પ્રગટ કરનારી અને અનેક પ્રકારના દોષને ઉત્પન્ન કરવા માટે દોષની માતા સમાન છે એમ તેઓ સમજી છે. શ્રી મહાવીરનાથ પ્રભુ, તપસ્યા કરવામાં પણ માયા કરવાથી સ્ત્રીવેદપણું પામ્યા તે વાત સાંજાળીને માયાથી તાસ પામે છે તેમજ પ્રાયશ્ચિત લેતી વખત જીવ રાખવાથી હકુમજી અને રૂપી સાધ્વીએ અનેક વર્ષો પર્યંત કરેલા માસક-પણાદિ મહાન તપના ફળને હારી જઈને બહુ કાળ સંસાર પરિભ્રમણ કર્યું તે વાત સાંજાળીને વિવેકી પ્રાણીઓ કંપાપમાન થાય છે. સ્ત્રીપણું અને તિર્યક-પણું પ્રાપ્ત કરાવવામાં મનુષ્યોને માયાજી અદિતીય હેતુ બન છે જેઓ તે

જો સમજી શકે છે. દ્રવ્યાદિકના લગભગ ગાંઠે લોભની પ્રવૃત્તિવારે વ્યારંબ કરીમાં નિગમ વિવેકી પ્રાણીઓ થતા નથી. તેઓ તે લોભને ત્યાજ્ય સમજે છે અને સત્યતા પૂર્વક, પ્રમાણિકપણને આગળ કરીને, નિત્ય કારણના આરંભમાં અથવા મહારંભમાં ન પ્રવર્તતાં પુણ્યોદયતે જે દ્રવ્ય પ્રાપ્તિ થાય તેમાં સંતોષ માને છે. સંતોષને તેઓ સર્વ સુખનું મૂળ ગણે છે. ગમે તેટલું દ્રવ્ય પ્રાપ્ત થયા છતાં જે પ્રાણીને સંતોષની પ્રાપ્તિ થતી નથી તેઓ માત્ર દ્રવ્યના રક્ષણ કરનારા પરરેખીરો-શુદ્ધામે છે, એમ તેઓ સમજે છે અને નિરંતર સંતોષાપ્તનું આસ્વાદન કરી કરે છે.

વિવેકી પ્રાણીઓ ઘ્રાણી દ્વારે-મગ્ધ કરતા નથી. ભવ સ્વરૂપનો તેમને ખરેખરો ભાસ થયેલો હોવાથી ઘ્રાણણુ ચમત્કારી કાર્ય બેતાં તેમને ચમત્કાર ઉત્પન્ન થતો નથી. પુદ્ગલોની પાસવાર શક્તિ અને પ્રપદ પ્રપદ પુદ્ગલોની એકચત્રતાથી થઇ શકે એવા અનેક બતાવો તેમના ઘ્રાણમાં હોવાથી આશ્ચર્ય પામે એવું કંઈપણ વિવેકીને ઘાટીમાં હોતું નથી. ઇંદ્રીઓના સુખમાં વિવેકી પ્રાણીઓ આનંદ પામતા નથી પણ માત્ર તટસ્થપણે ઇંદ્રીઓના વિષયોને આનુભવે છે સ્પર્શેંદ્રીના સંપર્ષમાં સ્વસ્ત્રીના સમાગમ સમયે પણ તેઓને ન્તર પ્રવેશ થઇ જાય છે અને સ્ત્રી સમાગમથી પ્રાપ્ત થતા પાતકને વિચારતાં કપાયમાન થાય છે; તેમ પરસ્ત્રી લંબટપણું તો તેઓ કરેજ કેમ? પર સ્ત્રીના સંપર્ષથી અનેક મનુષ્યો પાયમાલ થયા છે, શરિરે વ્યાધી યરત થયા છે, કીર્તિ શુભાવી છે, કુટુંબથી તળળા છે અને અનેક પ્રકારની હેરાનગતિના ભાગ્ય થયા છે. આ સઘળું વિવેકીની દૃષ્ટિ બહાર હોતું નથી. સ્વર્ગનોના સયોગમાં કે નિયોગમાં અને દુર્લ્ભોના સયોગમાં કે નિયોગમાં તેમને હર્ષ કે શોક થતો નથી. કારણ કે સંસારની દિથનિજ સંયોગ વિયોગવાળી છે એમ તે સમજે છે. દુઃખને વખતે વિવેક, ધર્મ સંપન્નતાનું શીખવે છે. અને ક્રોધપણ દુઃખ નિરંતર રહેતું નથી પરતુ રિચવિ પૂર્ણ થયે નાશ પામેજ છે એમ વિવેક સમજવે છે. રસેંદ્રીના વિષયમાં લુપ્ત થઇને આરંભાદિ કરવાની યુદ્ધિ વિવેકના ચોળે નાશ પામે છે માત્ર ઉદરપૂર્ણ કરવાની આવશ્યકતા હોવાથી રસમાં લુપ્ત થયા નિત્ય, જેને બાજ નરીકે અન્ન આપતું એટલુંજ બસ છે એમ વિવેક સુચવે છે. પરસ્ત્રી સમાગમ વિષય યુદ્ધિવાળી દૃષ્ટિ કરતાં વિવેક પાછા વાળે છે અને સંયોગની યુદ્ધિ રાખતાં શીખવે છે. તેમ પ્રાણીને ગમે તેટલા વિવેક પ્રકાશ

ચિવેક શું સમજાવે છે ?

૫૯

સુખોને બોગવનો જુએ છે તેથી ચિવેકી પ્રાણીની દૃષ્ટિમાં ક્ષીણ કૃત્યન થતી નથી. સ્વચ્છનાદિકમાંથી ક્રોધનો વિરહ પ્રાપ્ત થયે શોકના કોચને ચિવેક રેકી રાખે છે. પ્રાણીમાત્ર આયુષ્ય પુર્ણ થયે અન્ય ભવમાં ગમન કરેન્ છે. દેવેન્દ્ર ચક્રવર્તીદિ પણ અમરપણું બોગવી શકતા નથી. માટે મિથ્યા શોક શા માટે કરવો ? એમ ચિવેક સમજાવે છે. ઇલ્લેલોદ્ધાદિ સાતે પ્રકારના બધા માત્ર મન કલ્પનજ છે એમ સમજાવીને ભય પ્રાપ્ત થયે ચિવેક પ્રાણીને વિદ્યુત્ત થવા દેતો નથી. અન્ય દુર્ગંધી વસ્તુને દેખીને અથવા દેહ વસ્ત્રાદિની ચડીનતા દેખીને બ્યારે દુઃખ થતા આપે બ્યારે ચિવેક કહે છે કે 'આલો સુખ! તારા દેહમાં શું વધુ છે તેનાજ પ્રથમ વિચાર કરી બે અને પછી બીજા પદાર્થોને બેઠીને દુઃખ થતા કર' આ પ્રસંગે અશુચિભાવનાનું સ્વરૂપ ચિવેક સમજાવી દે છે.

વેદોદયને પ્રસંગે સ્વસ્ત્રીવડેન્ સતોપ રાજવાનું ચિવેક શિખાવે છે. પ-સ્ત્રીમાં કિચિત્ પણ સ્ત્રીત્વની વિશેષતા નથી, માત્ર રૂપ ભાવણ્યાદિના મોહવડેન્ મુઘ્ધ પ્રાણી તેમાં ક્ષમાઈ જાય છે અને અકર્તવ્યને આધરે છે એ વાત ચિવેક સ્પષ્ટ બતાવી આપે છે. સ્વસ્ત્રીના સંબંધમાં વિશેષ આસક્તિ રાખતી એ સંસારરૂપ કદંભમાં ખુંમી જવા માટે છે એમ સમજાવે તેના પ્રસંગમાં પણ મર્યાદા બાંધવાની આવશ્યકતા છે એમ ચિવેક કણુમાં કહી દે છે. ચિવેકી મનુષ્યો આ સલાહનો અમલ કરવામાં પ્રમાદી હોતા નથી. ક્રોધ પણ પ્રકારે વિવિધ બુદ્ધિ વૃદ્ધિ પામે એવા સાધનો કહી પણ તેઓ મેળવતા નથી. માત્ર બ્યારે વેદોદયને અટકાવી ન શકાય લારેન્ તેઓ સ્ત્રી શેવનની ઇચ્છા કરે છે પરંતુ નિરંતર એ વિષયને વિષય તુલ્યતાનીને તેનાથી બ્યારે બેસતા માટે પ્રયત્નવાન હોય છે.

ઉપર પ્રમાણેના વિચારોનું ચિવેક બુદ્ધિને ક્ષેત્રીય કરવાથી અને આત્માને બળીટ કરવાથી પ્રાણી, મોહના અંગીભૂત મિથ્યાત્વ, કપાય, દાર્યાદિ-પદ્ધ અને વેદોદયને પરાવલ પમાડે છે. ચિવેકનું કાર્યજ સત્યાસત્ય, કાર્યકાર્ય અને હિતાહિતની વહેચણુ કરતી તે છે. ઉપરજીણુવેલા છે તે શિવાયના બીજા કાર્ય પ્રસંગે પણ ચિવેકરૂપ કસોટી તેના સ્વરૂપને પ્રગટ કરી આપે છે. અને ક્રોધપિણુ પ્રકારે બૂલ ન થતા દેતાં કર્તવ્યમાં તત્પર રાખી યાતત પરમાર્થ સુખને બોગવતારા કરે છે.

વાચક તમે ગયા આકમાં દર્શાવેલું 'મોહનું' સ્વરૂપ અને ઉપર જતાવે-

૬૦

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

હું વિવેકનું સ્વરૂપ પોતાના હૃદયમાં ધારણ કરી તેનું નિરંતર મનન કરતું
જેથી સારા વાત સમગ્રમાં દરેકે અને આત્માનું કલ્યાણ થશે.

તથાત્.

બાલજીવ શિક્ષા શતક.

અનુસંધાન પૃષ્ઠ ૧૧ થી

હવે જેઓ મુનિ ધર્મ અંગીકાર કરી શકતા નથી તેને આટલું કહે છે.

સર્વ વિરતિ નહીં કરી શકે, તે સમક્ષિત મળ સુવર્ગઃ
શુભ દ્વિસાદિક પરિહારી, ગૃહધર્મ શબ્દ

જે શક્તિ પ્રણામદિકની મંદતાથી સર્વ વિરતિપણું (મુનિપણું) અલગ
કરી ન શકાય તો પછી અતિ મનોહર, સમક્ષિતમળ, સ્થુળ દ્વિસાદિકતા ત્યા-
ગરૂપ, ગૃહિ ધર્મને સારા રંગ સહિત એટલું જિન પ્રણામની વૃદ્ધિ મુક્ત અં-
ગીકાર કરવો. ૮૦

એવા ગૃહસ્થ પોતાનું વર્તન કેનું સમ્પન્ન તે કહે છે-

યથા શક્તિ સમ હમધરે, જગજીવનકો મિત્ર;

દાન શિળ તપ ભાવના, ભાવી રહે પવિત્ર ૮૧

તેવો ગૃહસ્થ યથા શક્તિ સમ તે કપાય નિરોધ અને હમ તે દ્વિદીક
નિરોધ તેને ધારણ કરે. જગતના જીવ ભાવનો મિત્ર થઈને રહે એમનું પણ
પુરું કરે નહીં કે માઠું ચીંતવે પણ નહીં અને દાન દા, શિલપાળી, તપ-
કરી તેમજ ભાવના ભાવીને પોતાના અંતઃકરણથી પવિત્રરૂપે રહે વિધાય ક-
પાવની મલીનતા ઓછી કરવા પ્રયત્ન કરે. ૮૧.

પણી-અલ્પિત કિસાકો ના કરે, શકતો પર ક્રિપાગાર;

ગુણ મહે અવગુણ તજે, પરનિંદા પરિહાર. ૮૨.

ક્રોધપણ પ્રણીનું અલ્પિત ન કરે, શક્તિના અભાવમાં પરોપકાર વગર
કરે, સર્વ પ્રકારના ગુણને અલગ કરે, અવગુણ માત્ર તજ દેવ અને પરનિંદાનો
સાગ કરે, ૮૨.

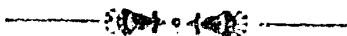
આ ગાથામાં કહેલા પાંચે ક્રમો ધર્મની વૃદ્ધિના કારણ, ધર્મમાં દિધર

મહારાણી વિક્ટોરિયાની હાથમંડળ બુખીલી

૬૧

રાજનારા, અન્ય પ્રાણીને જેવા માવથી ધર્મે પમાંડનારા અને સ્વદેષ કાળમાં મુનિમાર્ગની સન્મુખ કરનારા છે માટે ગૃહસ્થ ધર્મમાં પ્રીતી પ્રસાવનારાએ જ-
ર તેમાં પ્રવત્ત કરેલા.

આપણી.

મહારાણી વિક્ટોરિયાની હાથમંડળ બુખીલી.

મહારાણી વિક્ટોરિયાને રાજ્ય કરતાં ૬૦ વર્ષ પચાસી તે સં-
બંધી હર્ષે બતાવનારા મેળાવડા થીટીસ રાજ્યમાં અને દેશી રાજ્યમાં પણ
સ્થાને સ્થાને થયા છે. એ પ્રસંગે બંગાળની નૈત એસોસિએશને પ-
ણ એક ગાનપત્ર મહારાણીથીને મોકલાવ્યું છે. તે સાથે નામદાર ધવ-
રનર જનરલ તરફ એક અરજી મોકલીને હાથમંડળ બુખીલીને દિવસે
તેમજ દર વર્ષે તે દિવસે આખા હિંદુસ્થાનમાં કોઇ પણ જગતી હિંસા
ન થાય એવો ઠરાવ કરવા વિનંતી કરી છે. પ્રથમ મુસલમાની સૈન્યોના
વખતમાં પણ એ પ્રમાણે બનવું આવ્યું છે અકબર આદશહે શ્રી હિર
વિનય સુરીશ્વરના કવેશથી, પોતાનો જન્મમાસ, હિરવિનયમુર્તિનો જન્મ
માસ, રાજ્ય એકાદા દિવસને લગતા બીજા દિવસો, પર્યુષણ પર્વના દિવસો
અને બીજા પણ કેટલાએક દિવસો મળીને લગભગ પાંચ છ માસ જીવ હિં-
સા ન થવાના કરગળા પાપાર પાડ્યા હતા. આધુનિક સમયમાં જીવહિંસા
અત્યંત વધી પડેલી છે યુરોપીયનોના પ્રસંગે લીધે જોય વર્ષમાં પણ મોટો
થોડો તેજ પ્રવેશ કરવા માંડ્યો છે. હિંદુસ્થાન જેવા આર્ય દેશમાં પૂર્વે કદા-
પી નહીં અજેલા એવા ચરણના, દુકાળના, અગ્નિના અને ધરતી કપના લ-
પદવો એવા પાપ કાળેની વૃદ્ધિના કષ્ટ તરીકે છે એવું મુમુક્ષુઓનું માનવું છે.
જીવહિંસા ઊપરાંત રાજસેદ, મહિરાખાન, પરસ્તો લંપટપણ અને બીજા પ-
ણ દુરાચરણ પ્રાચિન કાળ કરતાં અર્વાચિન સમયમાં બહુજ વૃદ્ધિ પામી
ગયેલા છે. મરજા અને ધરનિકાષ જેવા મહાન ઊપદ્રવો જેમને મુગ જતોએ
એવા અકાર્યથી પાછા હટવું થોડું છે.

મહારાણીથીના રાજ્યમાં ધર્મે ક્રિયામાં કોઇ પ્રકરતી અગતઃ કે ઉપદ્રવ
ન થોડાથી એ રાજ્યમાં દેવ વર્ગ નિરંતર અગતઃ રાજ્યમાં શાંતિ વૃદ્ધિ

૬૨

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

પામે એમ કહે છે. જૈન શાસ્ત્રકારો પણ શ્રી રાજાધિપાનાં શાંતિર્મ-
વતુ. ઇલાદિ વચનો વડે રાજ્યાધિપતિને શાંતિ કહે છે.

મહારાણીશ્રી નિરંતર શાંતિને ઇચ્છતા હોવાથી કોઈ પ્રકારનો મહા
વિગ્રહ થવા પામતો નથી, જેથી સંખ્યાબંધ મનુષ્યોના પ્રાણુની હાની થતી
અટકે છે, આથી તેમની પ્રકૃતિ પ્રસંસનીય છે.

આ પ્રસંગે જાગણાની જૈન ઐરોરોરીએશનની સાથે બીજા શેઠરો
તરફથી પણ દરવર્ષે રાજ્ય પ્રાપ્તિને દિવસે અગર પળવાની અરજ મોકલાવ-
વામાં આવી છે જેના ઉપર આશા જ કે અરજ મળુર કરવાએ શેરો કરીને
અનેક પ્રાણુઓના આશિર્વાદ અને જૈનધર્મની પ્રીતિ સંપાદન કરશે.

રાયમંડ બુળીલીને દિવસે પૈરબંદરના રાજ્યમાં સર્વે જીવિસા
બંધ રખાવાના અગર મળ્યા છે પૈરબંદરનું જ્ઞાત્ય હાલ સરકારના વેદન્ટ
એડમીનીસ્ટ્રેટી દેખરેખ નીચે આવે છે તેમાં એવો દરાવ થયેલો જાણી
બીજા રાજ્યોએ તેનો દાખલો લેવો ઘટે છે. જૈનધર્મ સર્વે આ વાત સાં-
ભળીને બહુ હર્ષિત થયો છે. પોતાને ત્યારે કોઈપણ પ્રકારના લાભની નિ-
શેષતા થાય ત્યારે તેનો લાભ આવી રીતે અનેક જીવોને પ્રાણુદાન આપીને
તેમજ બીજી રીતે ઉપચાર કરીને સૌને આપવો એવી રાજવરોનો અવિચ્છત
પ્રચલિત રીતિ છે. તે આ પ્રસંગે અગે સર્વના લક્ષમાં તાજ કરીએ છીએ.

નિતિવાક્યામૃત.

૧૨૧ જે અન્યનું મર્ગ કાપાડે છે તે પોતાના દેવનો વિક્રય કરે છે.

૧૨૮ આજસુ માગુસ ક્રાઈપણ મર્ગમાં ચેલ નથી.

૧૨૯ ક્રાઈપણ માગુસ પોતાને અનુકૂળ હોય તેને અનિકૂળ કરે તો ન-
હી, ક્રમકે ગરીબ પણ અનુકૂળ હોય તો સારું.

૧૩૦ પોતાની સક્રિયતા વિચાર કરી વિના કેમની સાથે ટાંચી કરે તો
તે મરતી વખતે કીડીઓને માંખ આવ્યા વેલું બનાવું.

૧૩૧ જેમનો સગવડ દિવસ જેમનું જીવ મળી આવતાં મુઠી અપકાર
નારા સુખ સાથે પણ સારી રીતે વળે.

નિતિવાક્યામૃત.

૧૩

૧૬૨ નદીનો પ્રવાહ પ્રથમ તો વૃક્ષના પગ પોતે છે પણ જ્યારે તે નિમિષ અને પાન વળવાન થાય છે ત્યારે તે વૃક્ષને મૂળમાંથી ઉમેડી નાખે છે.

૧૩૩ ગર્વ કરવાથી હાથમાં આવેલું કાર્ય બગડે છે.

૧૩૪ જાણકનું કહેવું પણ ને યોગ્ય હાય તો તે પ્રહણ કરવું.

૧૩૫ જે યોગ્યાયોગ્ય સમજી શકતો નથી તેને યોગ્ય કહેવું પણ ન કહ્યા જરોજર સમજવું.

૧૩૬ અર્થ ન સમજી શકનાર માણસને જે પોતાની વાણી સંભળાવવા મુજબ તેને વિશ્વાસ વળાવ્યો છે એમ સમજવું.

૧૩૭ નીતિ વિનાના પુરુષની શુદ્ધિ શુભ્રાદિ જતા દીવાના પ્રકાશની જેમ નિરૂપયોગી છે.

૧૩૮ વણા અપરાધ કરનાર માણસને થોડીવાર દુઃખ થાય એવો ઉપાય કરવો તે અનુપદજ છે.

૧૩૯ જેનો આપણે અપરાધ કર્યો હોય અથવા જેણે આપણો અપરાધ કર્યો હોય તેની સાથે રહેવું નહીં.

૧૪૦ કોષાણુ કોમી માણસની સમીપે રહેવું નહીં કારણ કે તે સર્પની જેમ જેને પોતાની પાસે દેખે તેના ઉપર પોતાનો કોપ ઉતારે છે.

૧૪૧ જે માણસ ઉપકારનો બદલો વાળી શકતો નથી તેના જન્મવા કરતાં ન જન્મવું સારું છે.

૧૪૨ શુરની સમીપે સ્વતંત્રતાનું ન રાખવું, તેમનું કહેવું કરવું અને વિનય ધરાવવો એ શુરને ઉપાસવાના મુખ્ય કારણો છે.

૧૪૩ ક્રુષ્ણ, વન, વિદ્યા અને વયથી જે અધિક હોય તેમ ની પાસે નમ્રતાથી આચરણ કરવું.

૧૪૪ પુણ્યની પ્રાપ્તિ, શાસ્ત્રના સ્વરૂપનું જ્ઞાન અને સત્યરૂપાનો મેળાપ એ વિનાના દુઃખ છે.

૧૪૫ અભ્યાસ સર્વ કાર્યમાં કુશળ કરે છે.

૧૪૬ અધર્મ, અયોગ્યાચાર અને જે કામમાં પોતાને પ્રસવાય લાગતો હોય તે શિવાય બાકીના કામમાં શુરનું વચન કલ્પવન ન કરવું.

૧૪૭ શુરજનના કોપનું આપણે સામો ઉત્તર ન આપવો તથા સેવા કરતી એ બેજ છે.

૧૪૮ શત્રુની સામે એવેલો માણસ સ્તુતિ પાત્ર છે પરંતુ શુરજનની સામે એવેલો માણસ સ્તુતિ પાત્ર નથી.

૬૪

શ્રી જિનધર્મ પ્રકાશ.

૧૪૯ ગુરના કહેલા કોઈ વચનમાં સદેહ પટે તો ગુરને કાપ ન
એમ વિનય પૂરક પુછ્યું.

૧૫૦ ગુરની આગળ પોતાની મરજી પ્રમાણે એસવું નહીં.

૧૫૧ બેં હાથેવાય નીતિથી અથવા તપથી, અધિક કિંવા સમા
હોય તો તેને નગરકર કર્યા વિના વિદ્યા લેવી નહીં.

૧૫૨ ભણતી વખતે આચાર્ય, અંગણાદ્ય અને બીજામાં મન રાખ
વું નહીં.

૧૫૩ પોતાની સારેના બાળનારાઓમાં પ્રવિદ્ધા અતિશયપણાથી સ્પર્શ
કરતી; કેમકે તેની અર્હા કરવાથી વિદ્યાની વૃદ્ધિ થાય છે.

૧૫૪ ઘણી શુદ્ધિવાળા પુરે ગુરને બેઠા પ્રમાણે નહીં. કેમકે જો પુર
પોતાની માતા આગળ પુરપણુ બતાવે અને પિતાની આગળ શીર્ષ વાપરે
તે જન્મ્યો ન જન્મ્યા બરાબર છે.

૧૫૫ વિદ્યાર્થીએ ગુરની આગા લીધા શિવાય કોઈ સ્થાનકે જવું નહીં.

૧૫૬ ગાળે, પર્વતમાં અથવા નદીએ એકલા જવું નહીં.

૧૫૭ ગુરની ચેત પિતા પ્રમાણે કરતી.

૧૫૮ ગુર પત્નીને માતા વૃદ્ધ મનજીવી.

૧૫૯ ગુરના પુત્રને બંધુ સદશ ગણવે.

૧૬૦ સહાધ્યાયીની ઉપર બંધુ વૃદ્ધ સંદેહ મરાવવો.

૧૬૧ ગ્રહસ્થ પુત્રે વિવાહાદિ થયા પછી પણ સમાન વિદ્વાનોની સાથે
પૂર્વે બહેલી વિદ્યાને અભ્યાસ શરૂઆત કરતી.

૧૬૨ ધરતી દુર્દશા નામ આપેલા મનુષ્યની પામે પચાસ ન કરતી.
કેમકે પાસે પડે જન્મી તો સર્વે વિદ્યા સમાનની પેઠે પરદાન્ય બંધનપણું
પાસળું કરે છે.

૧૬૩ પોતાના કાર્યની પેઠે બીજાના કાર્યમાં વિચાર મરાવે તેનેજ મદ
પુરપ ગણવે.

૧૬૪ અર્થે કાર્યન કરવામાં તબાહ એનારાઓની પામે આગળ કરતી
તે કેવળ દીનપણુ પ્રકાશ
ફાપદો થતો નથી.

૧૬૫ દ્રવ્યને પ્રવિદ્ધસર અનિમાન પામવાથી અનિમા થાયતો નથી.

જૈન લેખકોને ખોસ ઉત્તેજન

ઇનામ રૂ ૫૦)

જે કોઇ જૈન લેખક આ ચોપાનીઆના ૧૬ પૃષ્ઠ થઈ શ્રી માસિકા પ્રમાણમાં સમ્યક્, મેત્રીલાવના અને રાગ (૧૦) આપસ્થાનક) એ ત્રણ વિષયમાંથી કોઇ પણ વિષય અંગે રાખેલા ચોપામાં વિષય લખી મોકલશે અને તે વિષય અંગે સીમેલી જે સલાસદાની કમીટી ચોપાનીઆમાં દાખલ કરેલા લેખક તરફે પસાર કરશે તેને ઉપર લખેલું ઇનામ મળી શકશે.

પર આલેખા વિષયમાંથી એકજ વિષય પસાર થશે એવો નિયમ સમજવો નહીં.

ત્રણ વિષયો લખી મોકલશે અને તે પસાર થશે તો પાંચ હોય પાંચ રૂપીઆના લગ્ન ઇનામો મળશે.

આ વિષયો આજથી એક માસની અંદર આવવા જોઈએ પસાર થયેલા વિષય, લખનારના નામ સાથે આ ચોપાનીઆમાં ઉપાવવામાં આવશે પરંતુ તેના ઉપર હક સંસ્કાર મળ્યાશે.

આ વિષયો આજના કથાના ભરેલા ન જોઈએ. માત્ર જોપાત નાના નાના દૃષ્ટાંત અથવા કોઇ કથાનો ચાર આલેખકો તે આવી શકશે.

કરવેલું ઇનામ લખનારના પ્રયાસની કિંમત તરીકે પૂરવું નહીં પણ જૈન લેખકો પ્રસિદ્ધમાં આવે એટલા માટે માત્ર ઉત્તેજન તરીકે છે.

પ્રમાણ કરતાં પણ મોટા વિષય લખી મોકલનારને લખાણ વિભાગ પ્રકારનું દરેક નો વધારે ઇનામ આપવા સંબંધી પણ ચાલુ વિચાર કરશે.

આ વિષયો કાગળની એક જાણુ અને ચોખા અક્ષરથી લખી મોકલવા.

અમરચંદ મેલાલા

[illegible]

For Private And Personal Use Only